قَالَ ٱلۡمَلَأُ ٱلَّذِينَ ٱسۡتَكۡبَرُواْ مِن قَوۡمِهِۦ لَنُخۡرِجَنَّكَ يَٰشُعَيۡبُ

گفتند مهتران [همان] کسانی که سرکشی کرده بودند از قوم او البته بیرون کنیم تو را ای شعیب

وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ مَعَكَ مِن قَرۡيَتِنَآ أَوۡ لَتَعُودُنَّ فِي مِلَّتِنَاۚ قَالَ أَوَلَوۡ

و کسانی را که ایمان آوردند با تو از آبادی ما یا اینکه بازگردید به آیین ما گفت آیا [بازگردیم] اگرچه

كُنَّا كَٰرِهِينَ ﴿٨٨﴾ قَدِ ٱفۡتَرَيۡنَا عَلَى ٱللَّهِ كَذِبًا إِنۡ عُدۡنَا فِي مِلَّتِكُم

ما باشیم ناخوشنودان؟ (۸۸) به راستی که بسته باشیم بر الله دروغی اگر بازگردیم به آیین شما

بَعۡدَ إِذۡ نَجَّىٰنَا ٱللَّهُ مِنۡهَاۚ وَمَا يَكُونُ لَنَآ أَن نَّعُودَ فِيهَآ إِلَّآ أَن يَشَآءَ

پس از آنکه نجات داد ما را الله از آن و سزاوار نیست برای ما که بازگردیم در آن مگر آنکه بخواهد

ٱللَّهُ رَبُّنَاۚ وَسِعَ رَبُّنَا كُلَّ شَيۡءٍ عِلۡمًاۚ عَلَى ٱللَّهِ تَوَكَّلۡنَاۚ رَبَّنَا ٱفۡتَحۡ

الله پروردگارما فراگرفته است پروردگار ما هر چیزی را به دانش بر الله توکل کردیم [ای] پروردگارما داوری کن

بَيۡنَنَا وَبَيۡنَ قَوۡمِنَا بِٱلۡحَقِّ وَأَنتَ خَيۡرُ ٱلۡفَٰتِحِينَ ﴿٨٩﴾ وَقَالَ ٱلۡمَلَأُ

میان ما و میان قوم ما به حق و تو بهترین داورانی (۸۹) و گفتند مهتران

ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ مِن قَوۡمِهِۦ لَئِنِ ٱتَّبَعۡتُمۡ شُعَيۡبًا إِنَّكُمۡ إِذٗا لَّخَٰسِرُونَ

[همان] کسانی که کفر ورزیدند از قوم او اگر پیروی کنید شعیب را همانا شما آنگاه زیانکاران اید

﴿٩٠﴾ فَأَخَذَتۡهُمُ ٱلرَّجۡفَةُ فَأَصۡبَحُواْ فِي دَارِهِمۡ جَٰثِمِينَ ﴿٩١﴾

(۹۰) پس گرفت آنان را زمین لرزه پس گردیدند صبحگاهان در سرای شان به زانو افتادگان (۹۱)

ٱلَّذِينَ كَذَّبُواْ شُعَيۡبٗا كَأَن لَّمۡ يَغۡنَوۡاْ فِيهَاۚ ٱلَّذِينَ كَذَّبُواْ شُعَيۡبٗا

آنان که دروغگو شمردند شعیب را گویا نبودند در آنجا آنان که دروغگو شمردند شعیب را

كَانُواْ هُمُ ٱلۡخَٰسِرِينَ ﴿٩٢﴾ فَتَوَلَّىٰ عَنۡهُمۡ وَقَالَ يَٰقَوۡمِ لَقَدۡ

بودند همانان زیانکاران (۹۲) پس روی گردانید [شعیب] از آنها و گفت ای قوم من به درستی که

أَبۡلَغۡتُكُمۡ رِسَٰلَٰتِ رَبِّي وَنَصَحۡتُ لَكُمۡۖ فَكَيۡفَ ءَاسَىٰ

رساندم به شما پیام های پروردگارم را و خیرخواهی کردم برای شما پس چگونه اندوه خورم

عَلَىٰ قَوۡمٖ كَٰفِرِينَ ﴿٩٣﴾ وَمَآ أَرۡسَلۡنَا فِي قَرۡيَةٖ مِّن نَّبِيٍّ إِلَّآ

بر گروهی کافران؟ (۹۳) و نفرستادیم در هیچ آبادی ای هیچ پیامبری را مگر آنکه

أَخَذۡنَآ أَهۡلَهَا بِٱلۡبَأۡسَآءِ وَٱلضَّرَّآءِ لَعَلَّهُمۡ يَضَّرَّعُونَ ﴿٩٤﴾ ثُمَّ

گرفتیم اهل آن را به سختی و رنج باشد که آنان زاری کنند (۹۴) سپس

بَدَّلۡنَا مَكَانَ ٱلسَّيِّئَةِ ٱلۡحَسَنَةَ حَتَّىٰ عَفَواْ وَّقَالُواْ قَدۡ مَسَّ

جایگزین کردیم به جای بدی نیکی را تا آنکه [دارایی هایشان]بسیار شدند و گفتند به راستی که رسیده بود

ءَابَآءَنَا ٱلضَّرَّآءُ وَٱلسَّرَّآءُ فَأَخَذۡنَٰهُم بَغۡتَةٗ وَهُمۡ لَا يَشۡعُرُونَ ﴿٩٥﴾

پدران مان را رنج و آسایش پس گرفتیم آنان را ناگهان درحالی که آنان درنمی یافتند (۹۵)

وَلَوۡ أَنَّ أَهۡلَ ٱلۡقُرَىٰٓ ءَامَنُواْ وَٱتَّقَوۡاْ لَفَتَحۡنَا عَلَيۡهِم بَرَكَٰتٖ
و اگر همانا اهل این آبادی ها ایمان می آوردند و پرهیزکاری می کردند هر آینه می گشودیم بر آنها برکت‌هایی

مِّنَ ٱلسَّمَآءِ وَٱلۡأَرۡضِ وَلَٰكِن كَذَّبُواْ فَأَخَذۡنَٰهُم بِمَا كَانُواْ
از آسمان و زمین ولی دروغ شمردند پس گرفتیم آنان را به سزای آنچه

يَكۡسِبُونَ ﴿٩٦﴾ أَفَأَمِنَ أَهۡلُ ٱلۡقُرَىٰٓ أَن يَأۡتِيَهُم بَأۡسُنَا بَيَٰتٗا
می کردند (۹۶) آیا پس ایمن شدند اهل این آبادی ها از اینکه بیاید [نزد]شان عذاب ما شبانگاه

وَهُمۡ نَآئِمُونَ ﴿٩٧﴾ أَوَأَمِنَ أَهۡلُ ٱلۡقُرَىٰٓ أَن يَأۡتِيَهُم بَأۡسُنَا
درحالی که آنان خفتان باشند (۹۷) آیا ایمن شدند اهل این آبادی ها از اینکه بیاید [نزد] شان عذاب ما

ضُحٗى وَهُمۡ يَلۡعَبُونَ ﴿٩٨﴾ أَفَأَمِنُواْ مَكۡرَ ٱللَّهِۚ فَلَا يَأۡمَنُ
چاشتگاه درحالی که آنان بازی می کنند (۹۸) آیا پس ایمن شدند از مکر [ناگاه گرفتن] الله؟ پس ایمن نمی شود

مَكۡرَ ٱللَّهِ إِلَّا ٱلۡقَوۡمُ ٱلۡخَٰسِرُونَ ﴿٩٩﴾ أَوَلَمۡ يَهۡدِ لِلَّذِينَ
از مکر الله جز گروه زیانکاران (۹۹) آیا راه ننموده است [الله] برای کسانی که

يَرِثُونَ ٱلۡأَرۡضَ مِنۢ بَعۡدِ أَهۡلِهَآ أَن لَّوۡ نَشَآءُ أَصَبۡنَٰهُم
به ارث می برند زمین را از پس [نابودی] اهل آن که اگر بخواهیم گرفتار [عذاب]شان سازیم

بِذُنُوبِهِمۡۚ وَنَطۡبَعُ عَلَىٰ قُلُوبِهِمۡ فَهُمۡ لَا يَسۡمَعُونَ ﴿١٠٠﴾
به گناهان شان و مهر نهیم بر دل هایشان آنگاه آنان [حق را] نمی شنوند (۱۰۰)

تِلۡكَ ٱلۡقُرَىٰ نَقُصُّ عَلَيۡكَ مِنۡ أَنۢبَآئِهَاۚ وَلَقَدۡ جَآءَتۡهُمۡ رُسُلُهُم
این آبادی ها بازمی خوانیم بر تو از خبرهای آن و به درستی که آوردند برای آنان پیامبران شان

بِٱلۡبَيِّنَٰتِ فَمَا كَانُواْ لِيُؤۡمِنُواْ بِمَا كَذَّبُواْ مِن قَبۡلُۚ
نشانه های روشن پس [چنان] نبودند که ایمان بیاورند به آنچه دروغ انگاشته بودند از پیش

كَذَٰلِكَ يَطۡبَعُ ٱللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِ ٱلۡكَٰفِرِينَ ﴿١٠١﴾ وَمَا وَجَدۡنَا
این چنین مهر می نهد الله بر دل های کافران (۱۰۱) و ما نیافتیم

لِأَكۡثَرِهِم مِّنۡ عَهۡدٖۖ وَإِن وَجَدۡنَآ أَكۡثَرَهُمۡ لَفَٰسِقِينَ
در بیشترشان هیچ [وفا به] پیمانی و همانا یافتیم بیشترشان را نافرمانان

﴿١٠٢﴾ ثُمَّ بَعَثۡنَا مِنۢ بَعۡدِهِم مُّوسَىٰ بِـَٔايَٰتِنَآ إِلَىٰ فِرۡعَوۡنَ وَمَلَإِيْهِۦ
(۱۰۲) سپس فرستادیم پس از آنان موسی را با نشانه هایمان به سوی فرعون و مهتران [قوم] او

فَظَلَمُواْ بِهَاۖ فَٱنظُرۡ كَيۡفَ كَانَ عَٰقِبَةُ ٱلۡمُفۡسِدِينَ ﴿١٠٣﴾
آنگاه ستم کردند به آن [نشانه ها] پس بنگر که چگونه بود سرانجام فسادگران (۱۰۳)

وَقَالَ مُوسَىٰ يَٰفِرۡعَوۡنُ إِنِّي رَسُولٞ مِّن رَّبِّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿١٠٤﴾
و گفت موسی ای فرعون همانا من فرستاده ای از [جانب] پروردگار جهانیان ام (۱۰۴)

حَقِيقٌ عَلَىٰٓ أَن لَّآ أَقُولَ عَلَى ٱللَّهِ إِلَّا ٱلۡحَقَّۚ قَدۡ جِئۡتُكُم
سزاوار است بر آنکه نگویم بر الله جز [سخن] حق را به راستی که آورده ام برای شما

بِبَيِّنَةٖ مِّن رَّبِّكُمۡ فَأَرۡسِلۡ مَعِيَ بَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ (۱۰۵) قَالَ إِن كُنتَ
نشانه ای روشن را از پروردگارتان پس بفرست با من بنی اسرائیل را (۱۰۵) گفت [فرعون] اگر

جِئۡتَ بِـَٔايَةٖ فَأۡتِ بِهَآ إِن كُنتَ مِنَ ٱلصَّٰدِقِينَ (۱۰۶) فَأَلۡقَىٰ
آورده ای نشانه ای را پس بیاور آن را اگر هستی از راست گویان (۱۰۶) پس انداخت

عَصَاهُ فَإِذَا هِيَ ثُعۡبَانٞ مُّبِينٞ (۱۰۷) وَنَزَعَ يَدَهُۥ فَإِذَا هِيَ بَيۡضَآءُ
عصایش را پس ناگهان آن [عصا] اژدهایی آشکار شد (۱۰۷) و بیرون آورد دستش را پس ناگهان آن سفید [درخشان] شد

لِلنَّٰظِرِينَ (۱۰۸) قَالَ ٱلۡمَلَأُ مِن قَوۡمِ فِرۡعَوۡنَ إِنَّ هَٰذَا لَسَٰحِرٌ
برای بینندگان (۱۰۸) گفتند مهتران از قوم فرعون همانا این جادوگری

عَلِيمٞ (۱۰۹) يُرِيدُ أَن يُخۡرِجَكُم مِّنۡ أَرۡضِكُمۡۖ فَمَاذَا تَأۡمُرُونَ (۱۱۰)
بس داناست (۱۰۹) می خواهد که بیرون کند شما را از سرزمین تان پس چه فرمان می دهید (۱۱۰)

قَالُوٓاْ أَرۡجِهۡ وَأَخَاهُ وَأَرۡسِلۡ فِي ٱلۡمَدَآئِنِ حَٰشِرِينَ (۱۱۱) يَأۡتُوكَ
گفتند به تأخیر انداز [کار] او و برادرش را و بفرست در شهرها گردآورندگانی (۱۱۱) تاآورند نزد تو

بِكُلِّ سَٰحِرٍ عَلِيمٖ (۱۱۲) وَجَآءَ ٱلسَّحَرَةُ فِرۡعَوۡنَ قَالُوٓاْ إِنَّ
هر جادوگر دانایی را (۱۱۲) و آمدند جادوگران نزد فرعون گفتند [آیا] همانا

لَنَا لَأَجۡرًا إِن كُنَّا نَحۡنُ ٱلۡغَٰلِبِينَ (۱۱۳) قَالَ نَعَمۡ وَإِنَّكُمۡ
برایمان پاداشی هست اگر باشیم ما پیروزمندان (۱۱۳) گفت آری و همانا شما

لَمِنَ ٱلۡمُقَرَّبِينَ (۱۱۴) قَالُواْ يَٰمُوسَىٰٓ إِمَّآ أَن تُلۡقِيَ وَإِمَّآ أَن
از مقربان خواهید بود (۱۱۴) گفتند ای موسی یا اینکه تو می افکنی و یا اینکه

نَّكُونَ نَحۡنُ ٱلۡمُلۡقِينَ (۱۱۵) قَالَ أَلۡقُواْۖ فَلَمَّآ أَلۡقَوۡاْ سَحَرُوٓاْ
باشیم ما افکندگان (۱۱۵) گفت[موسی] بیفکنید پس هنگامی که افکندند جادو کردند

أَعۡيُنَ ٱلنَّاسِ وَٱسۡتَرۡهَبُوهُمۡ وَجَآءُو بِسِحۡرٍ عَظِيمٖ (۱۱۶)
چشم های مردم را و ترسانیدند آنان را و آوردند جادویی بزرگ را (۱۱۶)

ربع حزب ۱۷
۞ وَأَوۡحَيۡنَآ إِلَىٰ مُوسَىٰٓ أَنۡ أَلۡقِ عَصَاكَۖ فَإِذَا هِيَ تَلۡقَفُ مَا
و وحی فرستادیم به سوی موسی که بیفکن عصایت را پس ناگهان آن[عصا] فرومی برد آنچه را

يَأۡفِكُونَ (۱۱۷) فَوَقَعَ ٱلۡحَقُّ وَبَطَلَ مَا كَانُواْ يَعۡمَلُونَ (۱۱۸) فَغُلِبُواْ
به دروغ می بافتند (۱۱۷) آنگاه پدیدار شد حق و تباه شد آنچه می کردند (۱۱۸) پس مغلوب شدند

هُنَالِكَ وَٱنقَلَبُواْ صَٰغِرِينَ (۱۱۹) وَأُلۡقِيَ ٱلسَّحَرَةُ سَٰجِدِينَ (۱۲۰)
آنجا و گشتند خواران (۱۱۹) و افکنده شدند جادوگران سجده کنان (۱۲۰)

قَالُوٓاْ ءَامَنَّا بِرَبِّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿١٢١﴾ رَبِّ مُوسَىٰ وَهَٰرُونَ ﴿١٢٢﴾ قَالَ
گفتند ایمان آوردیم به پروردگار جهانیان ۱۲۱ پروردگار موسی و هارون ۱۲۲ گفت

فِرۡعَوۡنُ ءَامَنتُم بِهِۦ قَبۡلَ أَنۡ ءَاذَنَ لَكُمۡۖ إِنَّ هَٰذَا لَمَكۡرٞ مَّكَرۡتُمُوهُ
فرعون ایمان آوردید به او پیش از آنکه دستور دهم شما را؟ همانا این نیرنگی است که اندیشیدهاید آن را

فِي ٱلۡمَدِينَةِ لِتُخۡرِجُواْ مِنۡهَآ أَهۡلَهَاۖ فَسَوۡفَ تَعۡلَمُونَ ﴿١٢٣﴾ لَأُقَطِّعَنَّ
در این شهر تا بیرون کنید از آن مردمش را پس به زودی خواهید دانست ۱۲۳ البته می‌بُرم

أَيۡدِيَكُمۡ وَأَرۡجُلَكُم مِّنۡ خِلَٰفٖ ثُمَّ لَأُصَلِّبَنَّكُمۡ أَجۡمَعِينَ ﴿١٢٤﴾
دست هایتان و پاهایتان را بر خلاف [همدیگر] سپس بر دار خواهم کشید شما را همگی ۱۲۴

قَالُوٓاْ إِنَّآ إِلَىٰ رَبِّنَا مُنقَلِبُونَ ﴿١٢٥﴾ وَمَا تَنقِمُ مِنَّآ إِلَّآ أَنۡ ءَامَنَّا
گفتند همانا ما به سوی پروردگارمان بازگردندگانیم ۱۲۵ و ایراد نمی گیری از ما مگر آنکه ایمان آوردیم

بِـَٔايَٰتِ رَبِّنَا لَمَّا جَآءَتۡنَاۚ رَبَّنَآ أَفۡرِغۡ عَلَيۡنَا صَبۡرٗا وَتَوَفَّنَا مُسۡلِمِينَ
به نشانه های پروردگارمان هنگامی که بیامد برای ما ای پروردگار ما فروریز بر ما شکیبایی و بمیران ما را درحالی که مسلمانیم

﴿١٢٦﴾ وَقَالَ ٱلۡمَلَأُ مِن قَوۡمِ فِرۡعَوۡنَ أَتَذَرُ مُوسَىٰ وَقَوۡمَهُۥ لِيُفۡسِدُواْ
۱۲۶ و گفتند مهتران از قوم فرعون آیا وامی گذاری موسی و قومش را تا فساد کنند

فِي ٱلۡأَرۡضِ وَيَذَرَكَ وَءَالِهَتَكَۚ قَالَ سَنُقَتِّلُ أَبۡنَآءَهُمۡ وَنَسۡتَحۡيِۦ
در زمین فروگذارد تو را و اله هایت را؟ گفت به زودی می کشیم پسران شان را و زنده نگه خواهیم داشت

نِسَآءَهُمۡ وَإِنَّا فَوۡقَهُمۡ قَٰهِرُونَ ﴿١٢٧﴾ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوۡمِهِ
زنانشان[دخترانشان] را و همانا ما بر آنان چیره گانیم ۱۲۷ گفت موسی به قومش

ٱسۡتَعِينُواْ بِٱللَّهِ وَٱصۡبِرُوٓاْۖ إِنَّ ٱلۡأَرۡضَ لِلَّهِ يُورِثُهَا مَن
یاری خواهید از الله و شکیبایی کنید همانا زمین از آن الله است به میراث می دهد آن را به هر کس که

يَشَآءُ مِنۡ عِبَادِهِۦۖ وَٱلۡعَٰقِبَةُ لِلۡمُتَّقِينَ ﴿١٢٨﴾ قَالُوٓاْ أُوذِينَا
بخواهد از بندگان اش و سرانجام [نیک] برای پرهیزکاران است ۱۲۸ گفتند آزار دیده ایم

مِن قَبۡلِ أَن تَأۡتِيَنَا وَمِنۢ بَعۡدِ مَا جِئۡتَنَاۚ قَالَ عَسَىٰ رَبُّكُمۡ
پیش از آنکه بیایی نزد ما و پس از آنکه آمدی نزد ما گفت امید است که پروردگار شما

أَن يُهۡلِكَ عَدُوَّكُمۡ وَيَسۡتَخۡلِفَكُمۡ فِي ٱلۡأَرۡضِ
نابود کند دشمن تان را و جانشین سازد شما را در زمین

فَيَنظُرَ كَيۡفَ تَعۡمَلُونَ ﴿١٢٩﴾ وَلَقَدۡ أَخَذۡنَآ ءَالَ فِرۡعَوۡنَ
تا بنگرد که چگونه می کنید ۱۲۹ به درستی که گرفتار کردیم خاندان فرعون را

بِٱلسِّنِينَ وَنَقۡصٖ مِّنَ ٱلثَّمَرَٰتِ لَعَلَّهُمۡ يَذَّكَّرُونَ ﴿١٣٠﴾
به خشکسال ها و کاستی از میوه ها باشد که آنان پند گیرند ۱۳۰

فَإِذَا جَآءَتۡهُمُ ٱلۡحَسَنَةُ قَالُواْ لَنَا هَٰذِهِۦۖ وَإِن تُصِبۡهُمۡ سَيِّئَةٞ
پس چون می آمد برای شان نیکی می گفتند برای ماست این و اگر می رسید به آنان بدی ای

يَطَّيَّرُواْ بِمُوسَىٰ وَمَن مَّعَهُۥٓۗ أَلَآ إِنَّمَا طَٰٓئِرُهُمۡ عِندَ ٱللَّهِ وَلَٰكِنَّ
فال بد می زدند به موسی و کسانی که با او بودند آگاه باشید! جز این نیست که فال [بد]شان نزد الله است ولی

أَكۡثَرَهُمۡ لَا يَعۡلَمُونَ ﴿١٣١﴾ وَقَالُواْ مَهۡمَا تَأۡتِنَا بِهِۦ مِنۡ ءَايَةٖ
بیشترشان نمی دانند (۱۳۱) و گفتند هرچه که بیاوری برای ما آن را از [هر] نشانه ای

لِّتَسۡحَرَنَا بِهَا فَمَا نَحۡنُ لَكَ بِمُؤۡمِنِينَ ﴿١٣٢﴾ فَأَرۡسَلۡنَا عَلَيۡهِمُ
تا جادو کنی ما را بدان پس نیستیم ما تو را باور دارندگان (۱۳۲) پس فرستادیم بر آنان

ٱلطُّوفَانَ وَٱلۡجَرَادَ وَٱلۡقُمَّلَ وَٱلضَّفَادِعَ وَٱلدَّمَ ءَايَٰتٖ مُّفَصَّلَٰتٖ
سیلاب و ملخ و شته [آفت گیاهی] و وزغ ها و خون را نشانه هایی آشکار [و جدا جدا]

فَٱسۡتَكۡبَرُواْ وَكَانُواْ قَوۡمٗا مُّجۡرِمِينَ ﴿١٣٣﴾ وَلَمَّا وَقَعَ عَلَيۡهِمُ
پس سرکشی کردند و بودند گروهی بزهکاران (۱۳۳) و هنگامی که فروآمد بر آنها

ٱلرِّجۡزُ قَالُواْ يَٰمُوسَى ٱدۡعُ لَنَا رَبَّكَ بِمَا عَهِدَ عِندَكَۖ لَئِن
عذاب گفتند ای موسی بخوان برای ما پروردگارت را بدان پیمانی که بسته است با تو اگر

كَشَفۡتَ عَنَّا ٱلرِّجۡزَ لَنُؤۡمِنَنَّ لَكَ وَلَنُرۡسِلَنَّ مَعَكَ بَنِيٓ
برداری از ما عذاب را هر آینه تصدیق می کنیم تو را و هر آینه می‌فرستیم با تو بنی

إِسۡرَٰٓءِيلَ ﴿١٣٤﴾ فَلَمَّا كَشَفۡنَا عَنۡهُمُ ٱلرِّجۡزَ إِلَىٰٓ أَجَلٍ
اسرائیل را (۱۳۴) پس هنگامی که برداشتیم از آنان عذاب را تا مدتی که

هُم بَٰلِغُوهُ إِذَا هُمۡ يَنكُثُونَ ﴿١٣٥﴾ فَٱنتَقَمۡنَا مِنۡهُمۡ فَأَغۡرَقۡنَٰهُمۡ
آنان رسندگانند به آن ناگهان آنان پیمان شکنی می کردند (۱۳۵) پس انتقام گرفتیم از آنان پس غرق کردیم آن ها را

فِي ٱلۡيَمِّ بِأَنَّهُمۡ كَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِنَا وَكَانُواْ عَنۡهَا غَٰفِلِينَ ﴿١٣٦﴾
در دریا به سبب آنکه همانا آنان دروغ انگاشتند آیات ما را و بودند از آن بی خبران (۱۳۶)

وَأَوۡرَثۡنَا ٱلۡقَوۡمَ ٱلَّذِينَ كَانُواْ يُسۡتَضۡعَفُونَ مَشَٰرِقَ
و به میراث دادیم گروهی را که ناتوان شمرده می شدند [یعنی بنی اسرائیل را] مشارق

ٱلۡأَرۡضِ وَمَغَٰرِبَهَا ٱلَّتِي بَٰرَكۡنَا فِيهَاۖ وَتَمَّتۡ كَلِمَتُ رَبِّكَ
زمین و مغارب آن را که برکت نهادیم در آن و کامل شد سخن [=وعده‌ی] پروردگار تو

ٱلۡحُسۡنَىٰ عَلَىٰ بَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ بِمَا صَبَرُواْۖ وَدَمَّرۡنَا مَا كَانَ
به نیکی بر بنی اسرائیل به سبب آنکه شکیبایی کردند و ویران کردیم آنچه را که

يَصۡنَعُ فِرۡعَوۡنُ وَقَوۡمُهُۥ وَمَا كَانُواْ يَعۡرِشُونَ ﴿١٣٧﴾
می ساختند فرعون و قومش و آنچه را که برمی افراشتند (۱۳۷)

وَجَٰوَزۡنَا بِبَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ ٱلۡبَحۡرَ فَأَتَوۡاْ عَلَىٰ قَوۡمٖ يَعۡكُفُونَ عَلَىٰٓ
گذراندیم بنی اسرائیل را از دریا پس درآمدند بر گروهی که روی می آوردند [به پرستش] بر

أَصۡنَامٖ لَّهُمۡۚ قَالُواْ يَٰمُوسَى ٱجۡعَل لَّنَآ إِلَٰهٗا كَمَا لَهُمۡ ءَالِهَةٞۚ
بُت هایی که برایشان بود گفتند [بنی اسرائیل] ای موسی قرارده برای ما الهی را چنانکه برای آنان اله هایی است!

قَالَ إِنَّكُمۡ قَوۡمٞ تَجۡهَلُونَ ﴿۱۳۸﴾ إِنَّ هَٰٓؤُلَآءِ مُتَبَّرٞ مَّا هُمۡ فِيهِ وَبَٰطِلٞ
گفت همانا شما گروهی هستید که نادانی می کنید (۱۳۸) همانا اینان نابود شونده است آنچه آنان در آنند و باطل است

مَّا كَانُواْ يَعۡمَلُونَ ﴿۱۳۹﴾ قَالَ أَغَيۡرَ ٱللَّهِ أَبۡغِيكُمۡ إِلَٰهٗا
آنچه می کردند (۱۳۹) گفت [موسی] آیا جز الله بجویم برایتان الهی را

وَهُوَ فَضَّلَكُمۡ عَلَى ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿۱۴۰﴾ وَإِذۡ أَنجَيۡنَٰكُم
حال آنکه او برتری داده شما را بر جهانیان [معاصرتان] (۱۴۰) [به یاد آورید] زمانی که نجات دادیم شما را

مِّنۡ ءَالِ فِرۡعَوۡنَ يَسُومُونَكُمۡ سُوٓءَ ٱلۡعَذَابِ يُقَتِّلُونَ
از [چنگ] آل فرعون که تحمیل می کردند به شما بدترین عذاب [و شکنجه] را می کشتند بی رحمانه

أَبۡنَآءَكُمۡ وَيَسۡتَحۡيُونَ نِسَآءَكُمۡۚ وَفِي ذَٰلِكُم بَلَآءٞ مِّن
پسران شما را و زنده نگه می داشتند زنان [دختران] شما را و در این آزمایشی بود [از] جانب]

رَّبِّكُمۡ عَظِيمٞ ﴿۱۴۱﴾ ۞ وَوَٰعَدۡنَا مُوسَىٰ ثَلَٰثِينَ لَيۡلَةٗ
پروردگارتان [آزمایشی] بزرگ شما (۱۴۱) و وعده گذاشتیم با موسی سی شب

نصف حزب ۱۷

وَأَتۡمَمۡنَٰهَا بِعَشۡرٖ فَتَمَّ مِيقَٰتُ رَبِّهِۦٓ أَرۡبَعِينَ لَيۡلَةٗۚ وَقَالَ
و کامل کردیم آن [وعده] را به دهی [دیگر] پس کامل شد مدت وعدهٔ پروردگار او چهل شب و گفت

مُوسَىٰ لِأَخِيهِ هَٰرُونَ ٱخۡلُفۡنِي فِي قَوۡمِي وَأَصۡلِحۡ وَلَا تَتَّبِعۡ
موسی به برادرش هارون جانشین من باش در میان قوم من واصلاح کن [کار آن ها را] و پیروی مکن

سَبِيلَ ٱلۡمُفۡسِدِينَ ﴿۱۴۲﴾ وَلَمَّا جَآءَ مُوسَىٰ لِمِيقَٰتِنَا وَكَلَّمَهُۥ
راه تباه کاران (۱۴۲) و چون آمد موسی به وعده گاه ما و سخن گفت با وی

رَبُّهُۥ قَالَ رَبِّ أَرِنِيٓ أَنظُرۡ إِلَيۡكَۚ قَالَ لَن تَرَىٰنِي وَلَٰكِنِ ٱنظُرۡ
پروردگارش گفت [ای] پروردگارم بنمای به من [خودرا] تا بنگرم به سوی تو گفت [الله] هرگز نخواهی دید مرا ولی بنگر

إِلَى ٱلۡجَبَلِ فَإِنِ ٱسۡتَقَرَّ مَكَانَهُۥ فَسَوۡفَ تَرَىٰنِيۚ فَلَمَّا تَجَلَّىٰ
به سوی کوه پس اگر استوار ماند برجایش پس خواهی دید مرا پس زمانی که تجلی کرد

رَبُّهُۥ لِلۡجَبَلِ جَعَلَهُۥ دَكّٗا وَخَرَّ مُوسَىٰ صَعِقٗاۚ فَلَمَّآ أَفَاقَ
پروردگار او برای کوه گرداند آن را خُرد [و هموار] و افتاد موسی بیهوش پس چون به هوش آمد

قَالَ سُبۡحَٰنَكَ تُبۡتُ إِلَيۡكَ وَأَنَا۠ أَوَّلُ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ ﴿۱۴۳﴾
گفت پاک و منزّهی تو بازگشتم به سوی تو و من نخستین ایمان آورندگانم (۱۴۳)

قَالَ يَٰمُوسَىٰٓ إِنِّي ٱصۡطَفَيۡتُكَ عَلَى ٱلنَّاسِ بِرِسَٰلَٰتِي وَبِكَلَٰمِي
گفت ای موسی همانا من برگزیدم تو را بر مردم با پیام هایم و با سخنم

فَخُذۡ مَآ ءَاتَيۡتُكَ وَكُن مِّنَ ٱلشَّٰكِرِينَ (۱۴۴) وَكَتَبۡنَا
پس بگیر آنچه دادم به تو و باش از سپاسگزاران (۱۴۴) و نوشتیم

لَهُۥ فِي ٱلۡأَلۡوَاحِ مِن كُلِّ شَيۡءٖ مَّوۡعِظَةٗ وَتَفۡصِيلٗا لِّكُلِّ
برای او در لوح ها از هر چیزی پندی و بیانی روشن برای هر

شَيۡءٖ فَخُذۡهَا بِقُوَّةٖ وَأۡمُرۡ قَوۡمَكَ يَأۡخُذُواْ بِأَحۡسَنِهَاۚ سَأُوْرِيكُمۡ
چیزی [گفتیم] پس بگیر آن را با جدّ و جهد و فرمان ده قوم خودت را تا [به کار] گیرند نیکوترین آن را به زودی می نمایانم به شما

دَارَ ٱلۡفَٰسِقِينَ (۱۴۵) سَأَصۡرِفُ عَنۡ ءَايَٰتِيَ ٱلَّذِينَ يَتَكَبَّرُونَ
سرای فاسقان را (۱۴۵) به زودی بگردانم [از اندیشیدن] در نشانه هایم کسانی را که کبر می ورزند

فِي ٱلۡأَرۡضِ بِغَيۡرِ ٱلۡحَقِّ وَإِن يَرَوۡاْ كُلَّ ءَايَةٖ لَّا يُؤۡمِنُواْ
در زمین به ناحق و اگر ببینند هر نشانه ای ایمان نمی آورند

بِهَا وَإِن يَرَوۡاْ سَبِيلَ ٱلرُّشۡدِ لَا يَتَّخِذُوهُ سَبِيلٗا وَإِن يَرَوۡاْ
به آن و اگر ببینند راه هدایت را نگیرند آن را راهی و اگر ببینند

سَبِيلَ ٱلۡغَيِّ يَتَّخِذُوهُ سَبِيلٗاۚ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمۡ كَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِنَا
راه گمراهی را گیرند آن را راهی این به سبب آن است که همانا آنان دروغ انگاشتند آیات ما را

وَكَانُواْ عَنۡهَا غَٰفِلِينَ (۱۴۶) وَٱلَّذِينَ كَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِنَا وَلِقَآءِ
و بودند از آن غافلان (۱۴۶) و کسانی که دروغ انگاشتند آیات ما را و دیدار

ٱلۡأٓخِرَةِ حَبِطَتۡ أَعۡمَٰلُهُمۡۚ هَلۡ يُجۡزَوۡنَ إِلَّا مَا كَانُواْ
آخرت را تباه شد کردارهای شان آیا پاداش داده می شوند جز آنچه

يَعۡمَلُونَ (۱۴۷) وَٱتَّخَذَ قَوۡمُ مُوسَىٰ مِنۢ بَعۡدِهِۦ مِنۡ حُلِيِّهِمۡ
می کردند (۱۴۷) [به پرستش] گرفت قوم موسی پس از او از زیورهای شان

عِجۡلٗا جَسَدٗا لَّهُۥ خُوَارٌۚ أَلَمۡ يَرَوۡاْ أَنَّهُۥ لَا يُكَلِّمُهُمۡ وَلَا يَهۡدِيهِمۡ
گوساله ای را پیکری که برایش بانگی بود آیا ندیدند که همانا آن سخن نمی گوید با آنان و نمی نماید به آنان

سَبِيلًاۘ ٱتَّخَذُوهُ وَكَانُواْ ظَٰلِمِينَ (۱۴۸) وَلَمَّا سُقِطَ
راهی را؟ [به پرستش] گرفتند آن را و بودند ستمکاران (۱۴۸) و زمانی که افتاده شد

فِيٓ أَيۡدِيهِمۡ وَرَأَوۡاْ أَنَّهُمۡ قَدۡ ضَلُّواْ قَالُواْ لَئِن لَّمۡ يَرۡحَمۡنَا
در دست هایشان [=پشیمان شدند] و دیدند که همانا آنان گمراه شده اند گفتند اگر نبخشاید ما را

رَبُّنَا وَيَغۡفِرۡ لَنَا لَنَكُونَنَّ مِنَ ٱلۡخَٰسِرِينَ (۱۴۹)
پروردگارمان و نیامرزد ما را هر آینه باشیم از زیانکاران (۱۴۹)

وَلَمَّا رَجَعَ مُوسَىٰٓ إِلَىٰ قَوْمِهِۦ غَضْبَٰنَ أَسِفًا قَالَ بِئْسَمَا خَلَفْتُمُونِي
و چون بازگشت موسی به سوی قومش خشمگین اندوهگین گفت چه بد جانشینی کردید مرا

مِنۢ بَعْدِيٓ أَعَجِلْتُمْ أَمْرَ رَبِّكُمْ وَأَلْقَى ٱلْأَلْوَاحَ وَأَخَذَ بِرَأْسِ
پس از من آیا پیشی گرفتید بر فرمان پروردگارتان؟ و انداخت لوح ها را و گرفت [موی] سر

أَخِيهِ يَجُرُّهُۥٓ إِلَيْهِ قَالَ ٱبْنَ أُمَّ إِنَّ ٱلْقَوْمَ ٱسْتَضْعَفُونِي وَكَادُوا۟
برادرش را درحالی که می کشید او را به سوی خودش [برادرش] گفت ای پسر مادر من همانا این قوم ناتوان شمردند مرا و نزدیک بود

يَقْتُلُونَنِي فَلَا تُشْمِتْ بِيَ ٱلْأَعْدَآءَ وَلَا تَجْعَلْنِي مَعَ ٱلْقَوْمِ
که بکشند مرا پس شادمگردان با [سرزنش] من دشمنان را و مگردان مرا با گروه

ٱلظَّٰلِمِينَ (۱۵۰) قَالَ رَبِّ ٱغْفِرْ لِي وَلِأَخِي وَأَدْخِلْنَا فِي
ستمکاران (۱۵۰) گفت ای پروردگارم بیامرز مرا و برادرم را و درآور ما را در

رَحْمَتِكَ وَأَنتَ أَرْحَمُ ٱلرَّٰحِمِينَ (۱۵۱) إِنَّ ٱلَّذِينَ ٱتَّخَذُوا۟
رحمتت و تو مهربان ترین مهربانانی (۱۵۱) همانا کسانی که گرفتند

ٱلْعِجْلَ سَيَنَالُهُمْ غَضَبٌ مِّن رَّبِّهِمْ وَذِلَّةٌ فِي ٱلْحَيَوٰةِ ٱلدُّنْيَا
گوساله را [به پرستش] به زودی خواهد رسید به آنان خشمی از [جانب] پروردگارشان و خواری ای در زندگی دنیا

وَكَذَٰلِكَ نَجْزِي ٱلْمُفْتَرِينَ (۱۵۲) وَٱلَّذِينَ عَمِلُوا۟ ٱلسَّيِّـَٔاتِ ثُمَّ
و بدین سان کیفری دهیم دروغ پردازان را (۱۵۲) و کسانی که کردند کارهای بد سپس

تَابُوا۟ مِنۢ بَعْدِهَا وَءَامَنُوٓا۟ إِنَّ رَبَّكَ مِنۢ بَعْدِهَا لَغَفُورٌ رَّحِيمٌ
توبه کردند پس از آن ایمان آوردند همانا پروردگار تو پس از آن [توبه] البته بسی آمرزنده مهربان است

(۱۵۳) وَلَمَّا سَكَتَ عَن مُّوسَى ٱلْغَضَبُ أَخَذَ ٱلْأَلْوَاحَ وَفِي
(۱۵۳) و چون فرونشست از موسی آن خشم گرفت الواح را و در

نُسْخَتِهَا هُدًى وَرَحْمَةٌ لِّلَّذِينَ هُمْ لِرَبِّهِمْ يَرْهَبُونَ (۱۵۴) وَٱخْتَارَ
نوشته ی آن هدایتی بود و بخشایشی برای کسانی که آنان از پروردگارشان می ترسند (۱۵۴) و برگزید

مُوسَىٰ قَوْمَهُۥ سَبْعِينَ رَجُلًا لِّمِيقَٰتِنَا فَلَمَّآ أَخَذَتْهُمُ ٱلرَّجْفَةُ
موسی از قومش هفتاد مرد را برای وعده گاهمان پس هنگامی که گرفت آنها را لرزه

قَالَ رَبِّ لَوْ شِئْتَ أَهْلَكْتَهُم مِّن قَبْلُ وَإِيَّٰيَ أَتُهْلِكُنَا بِمَا فَعَلَ
گفت [موسی] ای پروردگارم اگر می خواستی نابود می کردی آنان را پیش از این و مرا [نیز] آیا نابود می کنی ما را به [سزای] آنچه کردند

ٱلسُّفَهَآءُ مِنَّآ إِنْ هِيَ إِلَّا فِتْنَتُكَ تُضِلُّ بِهَا مَن تَشَآءُ وَتَهْدِي
بی خردان از ما؟ نیست این مگر آزمون تو گمراه می کنی بدان هر که را خواهی و هدایت می کنی

مَن تَشَآءُ أَنتَ وَلِيُّنَا فَٱغْفِرْ لَنَا وَٱرْحَمْنَا وَأَنتَ خَيْرُ ٱلْغَٰفِرِينَ (۱۵۵)
هر که را خواهی تو کارسازمایی پس بیامرز ما را و ببخشای بر ما و تو بهترین آمرزندگانی (۱۵۵)

سه چهارم حزب ۱۷

۞ وَٱكْتُبْ لَنَا فِي هَٰذِهِ ٱلدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي ٱلْءَاخِرَةِ إِنَّا

و بنویس برای ما در این دنیا نیکی و [نیز] در آخرت همانا ما

هُدْنَآ إِلَيْكَ قَالَ عَذَابِيٓ أُصِيبُ بِهِۦ مَنْ أَشَآءُ وَرَحْمَتِي

بازگشته ایم به سوی تو گفت[الله] عذابم را می رسانمش به هر که خواهم و بخشایشم

وَسِعَتْ كُلَّ شَيْءٍ فَسَأَكْتُبُهَا لِلَّذِينَ يَتَّقُونَ وَيُؤْتُونَ

فراگرفته است همه چیز را پس به زودی خواهم نوشت آن را برای کسانی که پرهیزکاری می کنند و می دهند

ٱلزَّكَوٰةَ وَٱلَّذِينَ هُم بِـَٔايَٰتِنَا يُؤْمِنُونَ (۱۵۶) ٱلَّذِينَ يَتَّبِعُونَ

زکات را و کسانی که آنان به آیات ما ایمان می آورند (۱۵۶) آنان که پیروی می کنند

ٱلرَّسُولَ ٱلنَّبِيَّ ٱلْأُمِّيَّ ٱلَّذِي يَجِدُونَهُۥ مَكْتُوبًا عِندَهُمْ

از آن فرستاده، آن پیامبر درس ناخوانده همان که می‌یابند [نام] او را نوشته شده نزدشان

فِي ٱلتَّوْرَىٰةِ وَٱلْإِنجِيلِ يَأْمُرُهُم بِٱلْمَعْرُوفِ وَيَنْهَىٰهُمْ

در تورات و انجیل فرمان می‌دهد آنان را به کار شایسته و بازمی‌دارد آنان را

عَنِ ٱلْمُنكَرِ وَيُحِلُّ لَهُمُ ٱلطَّيِّبَٰتِ وَيُحَرِّمُ عَلَيْهِمُ

از کار ناشایست و حلال می‌کند برای آنها پاکیزه‌ها را و حرام می‌کند بر آنها

ٱلْخَبَٰٓئِثَ وَيَضَعُ عَنْهُمْ إِصْرَهُمْ وَٱلْأَغْلَٰلَ ٱلَّتِي كَانَتْ

ناپاکی‌ها را و فرومی‌نهد از آنان بارگرانشان و بندهایی را که بود

عَلَيْهِمْ فَٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ بِهِۦ وَعَزَّرُوهُ وَنَصَرُوهُ وَٱتَّبَعُوا۟

بر آنان پس کسانی که ایمان آوردند به او و بزرگ داشتند او را و یاری اش کردند و پیروی کردند

ٱلنُّورَ ٱلَّذِيٓ أُنزِلَ مَعَهُۥٓ أُو۟لَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْمُفْلِحُونَ (۱۵۷) قُلْ

از نوری که فروفرستاده شده است با او آنها خود رستگاران‌اند (۱۵۷) بگو

يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ إِنِّي رَسُولُ ٱللَّهِ إِلَيْكُمْ جَمِيعًا ٱلَّذِي

ای مردم همانا من فرستادهٔ الله ام به سوی شما همگی آن [الله] که

لَهُۥ مُلْكُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ يُحْيِۦ وَيُمِيتُ

برای اوست فرمانروایی آسمان‌ها و زمین نیست الهی جز او زنده می‌کند و می‌میراند

فَـَٔامِنُوا۟ بِٱللَّهِ وَرَسُولِهِ ٱلنَّبِيِّ ٱلْأُمِّيِّ ٱلَّذِي يُؤْمِنُ بِٱللَّهِ

پس ایمان بیاورید به الله و فرستاده اش آن پیامبر درس ناخوانده‌ای که ایمان دارد به الله

وَكَلِمَٰتِهِۦ وَٱتَّبِعُوهُ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ (۱۵۸)

و سخنان او و پیروی کنید از او باشد که شما راه یابید (۱۵۸)

وَمِن قَوْمِ مُوسَىٰٓ أُمَّةٌ يَهْدُونَ بِٱلْحَقِّ وَبِهِۦ يَعْدِلُونَ (۱۵۹)

و از قوم موسی گروهی اند که راه می نمایند به حق و بدان[حق] دادگری می کنند (۱۵۹)

وَقَطَّعْنَٰهُمُ ٱثْنَتَيْ عَشْرَةَ أَسْبَاطًا أُمَمًا ۚ وَأَوْحَيْنَآ إِلَىٰ مُوسَىٰٓ

و جدا ساختیم آنان را دوازده [بخش] نوادگان گروه گروه و وحی کردیم به سوی موسی

إِذِ ٱسْتَسْقَىٰهُ قَوْمُهُۥٓ أَنِ ٱضْرِب بِّعَصَاكَ ٱلْحَجَرَ ۖ

هنگامی که آب خواستند از او قومش که بزن با عصایت سنگ را

فَٱنۢبَجَسَتْ مِنْهُ ٱثْنَتَا عَشْرَةَ عَيْنًا ۖ قَدْ عَلِمَ كُلُّ أُنَاسٍ

آنگاه برجوشید از آن دوازده چشمه به راستی که دانست هر گروهی

مَّشْرَبَهُمْ ۚ وَظَلَّلْنَا عَلَيْهِمُ ٱلْغَمَٰمَ وَأَنزَلْنَا عَلَيْهِمُ ٱلْمَنَّ

آبشخورشان را و سایبان ساختیم بر آنان ابر را و فروفرستادیم بر آنها منّ [گز انگبین]

وَٱلسَّلْوَىٰ ۖ كُلُوا۟ مِن طَيِّبَٰتِ مَا رَزَقْنَٰكُمْ ۚ

و سلوی [بلدرچین] را [و گفتیم:] بخورید از پاکیزه‌های آنچه روزی دادیم به شما

وَمَا ظَلَمُونَا وَلَٰكِن كَانُوٓا۟ أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿١٦٠﴾ وَإِذْ

و ستم نکردند به ما بلکه تنها بر خودشان ستم می کردند ۱۶۰ و[به یادآور] زمانی که

قِيلَ لَهُمُ ٱسْكُنُوا۟ هَٰذِهِ ٱلْقَرْيَةَ وَكُلُوا۟ مِنْهَا حَيْثُ

گفته شد به آنان جای گیرید در این آبادی و بخورید از [نعمت‌های] آن هرجا

شِئْتُمْ وَقُولُوا۟ حِطَّةٌ وَٱدْخُلُوا۟ ٱلْبَابَ سُجَّدًا نَّغْفِرْ

که خواهید و بگویید [بارالها] بخشایشی! و درآیید از دروازه سجده کنان تا بیامرزیم

لَكُمْ خَطِيٓـَٰٔتِكُمْ ۚ سَنَزِيدُ ٱلْمُحْسِنِينَ ﴿١٦١﴾

برای شما گناهان تان را، به زودی خواهیم افزود [پاداش] نیکوکاران را ۱۶۱

فَبَدَّلَ ٱلَّذِينَ ظَلَمُوا۟ مِنْهُمْ قَوْلًا غَيْرَ ٱلَّذِى قِيلَ لَهُمْ

پس دگرگون کردند کسانی که ستم کردند از آنان [آن سخن را] به سخنی دیگر غیر از آنچه گفته شد به آنان

فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِجْزًا مِّنَ ٱلسَّمَآءِ بِمَا كَانُوا۟

پس فرستادیم بر آنان عذابی از آسمان به [سزای] آنکه آنان

يَظْلِمُونَ ﴿١٦٢﴾ وَسْـَٔلْهُمْ عَنِ ٱلْقَرْيَةِ ٱلَّتِى كَانَتْ

ستم می کردند ۱۶۲ بپرس از آنان درباره [مردم] آبادی که بود

حَاضِرَةَ ٱلْبَحْرِ إِذْ يَعْدُونَ فِى ٱلسَّبْتِ إِذْ تَأْتِيهِمْ

کنار دریا چون تجاوز می کردند در [روز] شنبه وقتی که می آمدند به سوی آنان

حِيتَانُهُمْ يَوْمَ سَبْتِهِمْ شُرَّعًا وَيَوْمَ لَا يَسْبِتُونَ ۙ

ماهیان شان در روز شنبه شان آشکارا [بر آب] و روزی که شنبه نمی گرفتند

لَا تَأْتِيهِمْ ۚ كَذَٰلِكَ نَبْلُوهُم بِمَا كَانُوا۟ يَفْسُقُونَ ﴿١٦٣﴾

نمی آمدند به سوی آنان این چنین می آزمودیم آنها را به [سزای] آنکه نافرمانی می کردند ۱۶۳

وَإِذْ قَالَتْ أُمَّةٌ مِّنْهُمْ لِمَ تَعِظُونَ قَوْمًا ۙ اللَّهُ مُهْلِكُهُمْ أَوْ مُعَذِّبُهُمْ
و[به یاد آور] زمانی که گفت گروهی از آنان چرا پند می دهید گروهی را که الله نابودکننده ی آنان است یا عذاب کنندهٔ آنهاست

عَذَابًا شَدِيدًا ۖ قَالُوا مَعْذِرَةً إِلَىٰ رَبِّكُمْ وَلَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ (۱۶۴)
به عذابی سخت؟ گفتند تا [ما را] عذری باشد نزد پروردگارتان و باشد که آنان پرهیزکاری کنند (۱۶۴)

فَلَمَّا نَسُوا مَا ذُكِّرُوا بِهِ أَنجَيْنَا الَّذِينَ يَنْهَوْنَ عَنِ السُّوءِ
پس هنگامی که فراموش کردند آنچه پند داده شده بودند بدان، نجات دادیم کسانی را که بازمی داشتند از بدی

وَأَخَذْنَا الَّذِينَ ظَلَمُوا بِعَذَابٍ بَئِيسٍ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ (۱۶۵)
و بگرفتیم کسانی را که ستم کردند به عذابی سخت به [سزای] آنکه نافرمانی می کردند (۱۶۵)

فَلَمَّا عَتَوْا عَن مَّا نُهُوا عَنْهُ قُلْنَا لَهُمْ كُونُوا قِرَدَةً خَاسِئِينَ
پس چون سرپیچی کردند از [ترک] آنچه بازداشته شده بودند از آن گفتیم به آنان بشوید بوزینگانی رانده شدگان

(۱۶۶) وَإِذْ تَأَذَّنَ رَبُّكَ لَيَبْعَثَنَّ عَلَيْهِمْ إِلَىٰ يَوْمِ الْقِيَامَةِ مَن
(۱۶۶) [به یاد آور] زمانی که آگاه کرد پروردگار تو که هر آینه برمی انگیزد بر آنان تا روز رستاخیز کسی را که

يَسُومُهُمْ سُوءَ الْعَذَابِ ۗ إِنَّ رَبَّكَ لَسَرِيعُ الْعِقَابِ ۖ وَإِنَّهُ
تحمیل می کند به آنها بدترین عذاب را همانا پروردگار تو زود کیفر است و همانا او

لَغَفُورٌ رَّحِيمٌ (۱۶۷) وَقَطَّعْنَاهُمْ فِي الْأَرْضِ أُمَمًا ۖ مِّنْهُمُ
بسی آمرزندهٔ مهربان است (۱۶۷) و پراکنده کردیم آنان را در زمین گروه گروه [برخی] از آنان

الصَّالِحُونَ وَمِنْهُمْ دُونَ ذَٰلِكَ ۖ وَبَلَوْنَاهُم بِالْحَسَنَاتِ
شایستگان اند و [برخی] از آنان جز آن اند و آزمودیم آنها را به نیکی ها

وَالسَّيِّئَاتِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ (۱۶۸) فَخَلَفَ مِن بَعْدِهِمْ خَلْفٌ
و بدی ها باشد که آنان بازگردند (۱۶۸) پس، جایگزین گردید پس از آنان جانشینانی [بدکار]

وَرِثُوا الْكِتَابَ يَأْخُذُونَ عَرَضَ هَٰذَا الْأَدْنَىٰ وَيَقُولُونَ سَيُغْفَرُ لَنَا
که به ارث بردند کتاب [=تورات] می گیرند کالای ناپایدار این [جهان] فروتر را و می گویند به زودی آمرزیده خواهد شد برای ما

وَإِن يَأْتِهِمْ عَرَضٌ مِّثْلُهُ يَأْخُذُوهُ ۚ أَلَمْ يُؤْخَذْ عَلَيْهِم مِّيثَاقُ الْكِتَابِ
و اگر بیاید برای شان کالای ناپایداری مانند آن می گیرند آن را آیا گرفته نشده است از آنان پیمان کتاب [=تورات]

أَن لَّا يَقُولُوا عَلَى اللَّهِ إِلَّا الْحَقَّ وَدَرَسُوا مَا فِيهِ ۗ وَالدَّارُ الْآخِرَةُ
که نگویند بر الله جز حق؟ و خوانده اند آنچه در آن است و سرای آخرت

خَيْرٌ لِّلَّذِينَ يَتَّقُونَ ۗ أَفَلَا تَعْقِلُونَ (۱۶۹) وَالَّذِينَ يُمَسِّكُونَ
بهتر است برای کسانی که پرهیزکاری می کنند پس آیا پس خرد نمی ورزید (۱۶۹) و کسانی که چنگ می زنند

بِالْكِتَابِ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ إِنَّا لَا نُضِيعُ أَجْرَ الْمُصْلِحِينَ (۱۷۰)
به کتاب و برپای می دارند نماز را همانا ما تباه نمی کنیم پاداش اصلاح گران را (۱۷۰)

حزب ۱۸

وَإِذْ نَتَقْنَا ٱلْجَبَلَ فَوْقَهُمْ كَأَنَّهُۥ ظُلَّةٌ وَظَنُّوٓا۟ أَنَّهُۥ وَاقِعٌۢ بِهِمْ
و[یاد کنید] زمانی که بالا نگه داشتیم آن کوه را بر فرازشان گویی که آن سایبانی است و پنداشتند که همانا آن[کوه] فروافتادنی است بر آنان

خُذُوا۟ مَآ ءَاتَيْنَٰكُم بِقُوَّةٍ وَٱذْكُرُوا۟ مَا فِيهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿١٧١﴾
[گفتیم] بگیرید آنچه را که دادیم به شما با جدّ و جهد و یاد کنید آنچه را در آن است باشد که شما پرهیزکاری کنید ۱۷۱

وَإِذْ أَخَذَ رَبُّكَ مِنۢ بَنِىٓ ءَادَمَ مِن ظُهُورِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ وَأَشْهَدَهُمْ
و[یاد کنید] زمانی که گرفت پروردگار تو از فرزندان آدم از پشت های آنان فرزندان شان را و گواه کرد آنان را

عَلَىٰٓ أَنفُسِهِمْ أَلَسْتُ بِرَبِّكُمْ ۖ قَالُوا۟ بَلَىٰ ۛ شَهِدْنَآ ۛ أَن تَقُولُوا۟ يَوْمَ
بر خودشان که آیا نیستم من پروردگارتان؟ گفتند آری[هستی] گواهی دادیم تا[مبادا]بگویید روز

ٱلْقِيَٰمَةِ إِنَّا كُنَّا عَنْ هَٰذَا غَٰفِلِينَ ﴿١٧٢﴾ أَوْ تَقُولُوٓا۟ إِنَّمَآ أَشْرَكَ
رستاخیز که همانا ما بودیم از این بی خبران ۱۷۲ یا تا[مبادا]بگویید جز این نیست که شرک ورزیدند

ءَابَآؤُنَا مِن قَبْلُ وَكُنَّا ذُرِّيَّةً مِّنۢ بَعْدِهِمْ ۖ أَفَتُهْلِكُنَا بِمَا فَعَلَ
پدران ما از پیش و بودیم ما فرزندانی پس از آنان پس آیا نابود می کنی ما را به[سزای]آنچه کردند

ٱلْمُبْطِلُونَ ﴿١٧٣﴾ وَكَذَٰلِكَ نُفَصِّلُ ٱلْـَٔايَٰتِ وَلَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ
باطل گرایان ۱۷۳ و بدین سان روشن بیان می کنیم آیات را و باشد که آنان بازگردند

﴿١٧٤﴾ وَٱتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ ٱلَّذِىٓ ءَاتَيْنَٰهُ ءَايَٰتِنَا فَٱنسَلَخَ مِنْهَا
۱۷۴ و بخوان بر آنان خبر کسی را که داده بودیم به او نشانه هایمان را پس بیرون رفت از آن[آیات]

فَأَتْبَعَهُ ٱلشَّيْطَٰنُ فَكَانَ مِنَ ٱلْغَاوِينَ ﴿١٧٥﴾ وَلَوْ شِئْنَا
آنگاه در پی اش افتاد شیطان پس شد از گمراهان ۱۷۵ و اگر می خواستیم

لَرَفَعْنَٰهُ بِهَا وَلَٰكِنَّهُۥٓ أَخْلَدَ إِلَى ٱلْأَرْضِ وَٱتَّبَعَ هَوَىٰهُ ۚ فَمَثَلُهُۥ
هر آینه [مقام]او را بالا می بریم با آن[آیات] ولی او گرایید به سوی زمین و پیروی کرد هوس خود را پس حالش

كَمَثَلِ ٱلْكَلْبِ إِن تَحْمِلْ عَلَيْهِ يَلْهَثْ أَوْ تَتْرُكْهُ
مانند حال سگ است اگر بتازی بر او زبان از دهان بیرون آوَرد یا [اگر] واگذاری اش

يَلْهَث ۚ ذَّٰلِكَ مَثَلُ ٱلْقَوْمِ ٱلَّذِينَ كَذَّبُوا۟ بِـَٔايَٰتِنَا ۚ فَٱقْصُصِ
زبان از دهان بیرون آوَرد این حال گروهی است که دروغ شمردند آیات ما را پس بازگوی

ٱلْقَصَصَ لَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ ﴿١٧٦﴾ سَآءَ مَثَلًا ٱلْقَوْمُ ٱلَّذِينَ
این داستان ها را باشد که آنان بیندیشند ۱۷۶ بد است حال گروهی که

كَذَّبُوا۟ بِـَٔايَٰتِنَا وَأَنفُسَهُمْ كَانُوا۟ يَظْلِمُونَ ﴿١٧٧﴾ مَن يَهْدِ ٱللَّهُ
دروغ شمردند آیات ما را و بر خودشان ستم می کردند ۱۷۷ هرکه را راه نماید الله

فَهُوَ ٱلْمُهْتَدِى ۖ وَمَن يُضْلِلْ فَأُو۟لَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْخَٰسِرُونَ ﴿١٧٨﴾
پس او راه یافته است و هرکه را گمراه سازد پس آنان خود زیان کاران اند ۱۷۸

وَلَقَدۡ ذَرَأۡنَا لِجَهَنَّمَ كَثِيرٗا مِّنَ ٱلۡجِنِّ وَٱلۡإِنسِۖ لَهُمۡ قُلُوبٞ
و به درستی که پدیدآوردیم برای دوزخ بسیاری از جنیان و آدمیان را برای آنان دل هایی است

لَّا يَفۡقَهُونَ بِهَا وَلَهُمۡ أَعۡيُنٞ لَّا يُبۡصِرُونَ بِهَا وَلَهُمۡ ءَاذَانٞ لَّا يَسۡمَعُونَ
که درنمی یابند با آن و برای آنان چشم هایی است که نمی بینند با آن و برای آنان گوش هایی است که نمی شنوند

بِهَآۚ أُوْلَٰٓئِكَ كَٱلۡأَنۡعَٰمِ بَلۡ هُمۡ أَضَلُّۚ أُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡغَٰفِلُونَ ۱۷۹
با آن آنان مانند چهارپایان اند بلکه آنان گمراه ترند آنان خود بی خبران اند ۱۷۹

وَلِلَّهِ ٱلۡأَسۡمَآءُ ٱلۡحُسۡنَىٰ فَٱدۡعُوهُ بِهَاۖ وَذَرُواْ ٱلَّذِينَ يُلۡحِدُونَ فِيٓ
و تنها از آن الله است نام های نیکوتر پس بخوانید او را بدان ها و واگذارید کسانی را که کجروی می کنند در

أَسۡمَٰٓئِهِۦۚ سَيُجۡزَوۡنَ مَا كَانُواْ يَعۡمَلُونَ ۱۸۰ وَمِمَّنۡ خَلَقۡنَآ أُمَّةٞ
نام های او به زودی کیفر داده خواهند شد [به سبب] آنچه که می کردند ۱۸۰ و از آنان آفریدیم گروهی اند که

يَهۡدُونَ بِٱلۡحَقِّ وَبِهِۦ يَعۡدِلُونَ ۱۸۱ وَٱلَّذِينَ كَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِنَا
راه نمایند [مردم را] به حق و با آن عدالت می ورزند ۱۸۱ و کسانی که دروغ انگاشتند آیات ما را

سَنَسۡتَدۡرِجُهُم مِّنۡ حَيۡثُ لَا يَعۡلَمُونَ ۱۸۲ وَأُمۡلِي لَهُمۡۚ إِنَّ
به زودی آنان را اندک اندک می کشانیم [به سوی عذاب] از جایی که ندانند ۱۸۲ و مهلت می دهم به آنان همانا

كَيۡدِي مَتِينٌ ۱۸۳ أَوَلَمۡ يَتَفَكَّرُواْۗ مَا بِصَاحِبِهِم مِّن جِنَّةٍۚ إِنۡ
ترفند من سخت استوار است ۱۸۳ آیا نیندیشیده اند که نیست در همنشین آنان هیچ گونه دیوانگی ای؟ نیست

هُوَ إِلَّا نَذِيرٞ مُّبِينٌ ۱۸۴ أَوَلَمۡ يَنظُرُواْ فِي مَلَكُوتِ ٱلسَّمَٰوَٰتِ
او مگر بیم دهنده ای آشکار ۱۸۴ آیا ننگریسته اند در فرمانروایی آسمان ها

وَٱلۡأَرۡضِ وَمَا خَلَقَ ٱللَّهُ مِن شَيۡءٖ وَأَنۡ عَسَىٰٓ أَن يَكُونَ قَدِ ٱقۡتَرَبَ
و زمین و آنچه آفریده است الله از هر چیزی و اینکه شاید نزدیک شده باشد

أَجَلُهُمۡۖ فَبِأَيِّ حَدِيثِۭ بَعۡدَهُۥ يُؤۡمِنُونَ ۱۸۵ مَن يُضۡلِلِ ٱللَّهُ فَلَا
اجلشان؟ پس به کدام سخن پس از آن [قرآن] ایمان می آورند ۱۸۵ هرکه را گمراه سازد الله پس نیست

هَادِيَ لَهُۥۚ وَيَذَرُهُمۡ فِي طُغۡيَٰنِهِمۡ يَعۡمَهُونَ ۱۸۶ يَسۡـَٔلُونَكَ عَنِ ٱلسَّاعَةِ
راه نمایی برای او و وامی گذارد آنان را در سرکشی شان تا سرگردان شوند ۱۸۶ می پرسند از تو دربارهٔ رستاخیز

أَيَّانَ مُرۡسَىٰهَاۖ قُلۡ إِنَّمَا عِلۡمُهَا عِندَ رَبِّيۖ لَا يُجَلِّيهَا لِوَقۡتِهَآ إِلَّا هُوَۚ ثَقُلَتۡ
که کی باشد فرارسیدن آن؟ بگو جز این نیست که دانش آن نزد پروردگار من است آشکار نمی کند آن را به هنگامش جز او گران آمده است

فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۚ لَا تَأۡتِيكُمۡ إِلَّا بَغۡتَةٗۗ يَسۡـَٔلُونَكَ كَأَنَّكَ حَفِيٌّ
[فرارسیدن آن] در آسمان ها و زمین نیایدتان مگر ناگهان [چنان] می پرسند از تو گویا تو نیک آگاهی

عَنۡهَاۖ قُلۡ إِنَّمَا عِلۡمُهَا عِندَ ٱللَّهِ وَلَٰكِنَّ أَكۡثَرَ ٱلنَّاسِ لَا يَعۡلَمُونَ ۱۸۷
از آن بگو جز این نیست که دانش آن نزد الله است ولی بیشتر مردم نمی دانند ۱۸۷

قُل لَّآ أَمۡلِكُ لِنَفۡسِي نَفۡعٗا وَلَا ضَرًّا إِلَّا مَا شَآءَ ٱللَّهُۚ وَلَوۡ كُنتُ

بگو در اختیار ندارم برای خودم سودی را و نه زیانی را جز آنچه خواسته است الله و اگر من

أَعۡلَمُ ٱلۡغَيۡبَ لَٱسۡتَكۡثَرۡتُ مِنَ ٱلۡخَيۡرِ وَمَا مَسَّنِيَ ٱلسُّوٓءُۚ إِنۡ

می دانستم غیب را هر آینه بسیار می یافتم از خیر و نمی رسید به من [هیچ] بدی نیستم

أَنَا۠ إِلَّا نَذِيرٞ وَبَشِيرٞ لِّقَوۡمٖ يُؤۡمِنُونَ ۱۸۸ ۞ هُوَ ٱلَّذِي خَلَقَكُم

من جز بیم دهنده‌ای و مژده دهنده‌ای برای گروهی که ایمان می آورند ۱۸۸ اوست که آفرید شما را

مِّن نَّفۡسٖ وَٰحِدَةٖ وَجَعَلَ مِنۡهَا زَوۡجَهَا لِيَسۡكُنَ إِلَيۡهَاۖ فَلَمَّا

از تنی یگانه و قرارداد از آن همسرش را تا آرام گیرد با او پس چون

تَغَشَّىٰهَا حَمَلَتۡ حَمۡلًا خَفِيفٗا فَمَرَّتۡ بِهِۦۖ فَلَمَّآ أَثۡقَلَت دَّعَوَا

آمیزش کرد با او بار گرفت باری سبک آنگاه سر کرد با آن [بار سبک] پس هنگامی که گران بار شد بخواندند [آن دو]

ٱللَّهَ رَبَّهُمَا لَئِنۡ ءَاتَيۡتَنَا صَٰلِحٗا لَّنَكُونَنَّ مِنَ ٱلشَّٰكِرِينَ ۱۸۹

الله پروردگارشان را که اگر بدهی به ما [فرزند] شایسته ای هر آینه خواهیم بود از سپاس گزاران ۱۸۹

فَلَمَّآ ءَاتَىٰهُمَا صَٰلِحٗا جَعَلَا لَهُۥ شُرَكَآءَ فِيمَآ ءَاتَىٰهُمَاۚ فَتَعَٰلَى

پس چون داد به آن دو [زن و شوهر] [فرزند] شایسته ای قرار دادند برای او شریکانی در آنچه داده بود به آن ها پس والاتر است

ٱللَّهُ عَمَّا يُشۡرِكُونَ ۱۹۰ أَيُشۡرِكُونَ مَا لَا يَخۡلُقُ شَيۡـٔٗا وَهُمۡ يُخۡلَقُونَ

الله از آنچه شرک می ورزند ۱۹۰ آیا شریک [او] قرار می دهند چیزی را که نمی آفریند هیچ چیز را و آن ها آفریده می شوند

۱۹۱ وَلَا يَسۡتَطِيعُونَ لَهُمۡ نَصۡرٗا وَلَآ أَنفُسَهُمۡ يَنصُرُونَ ۱۹۲

۱۹۱ و توان ندارند برای آنان یاری رساندن را و نه خودشان را یاری می کنند ۱۹۲

وَإِن تَدۡعُوهُمۡ إِلَى ٱلۡهُدَىٰ لَا يَتَّبِعُوكُمۡۚ سَوَآءٌ عَلَيۡكُمۡ أَدَعَوۡتُمُوهُمۡ

و اگر بخوانید آن ها را به سوی هدایت پیروی نکنند از شما برابر است بر شما که آیا خوانده اید آنان را

أَمۡ أَنتُمۡ صَٰمِتُونَ ۱۹۳ إِنَّ ٱلَّذِينَ تَدۡعُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ

یا شما خاموش شوندگان اید ۱۹۳ همانا کسانی که می خوانید[شان] به جای الله

عِبَادٌ أَمۡثَالُكُمۡۖ فَٱدۡعُوهُمۡ فَلۡيَسۡتَجِيبُواْ لَكُمۡ إِن

بندگانی مانند شمایند پس بخوانید آنان را آنگاه باید پاسخ دهند به شما اگر

كُنتُمۡ صَٰدِقِينَ ۱۹۴ أَلَهُمۡ أَرۡجُلٞ يَمۡشُونَ بِهَآۖ أَمۡ لَهُمۡ أَيۡدٖ

هستید راست گویان ۱۹۴ آیا برای آنان پاهایی هست که راه می روند با آن یا برای آنان دست هایی است

يَبۡطِشُونَ بِهَآۖ أَمۡ لَهُمۡ أَعۡيُنٞ يُبۡصِرُونَ بِهَآۖ أَمۡ لَهُمۡ ءَاذَانٞ

که بگیر و بند کنند با آن یا برای آنان چشمانی است که می بینند با آن یا برای آنان گوش هایی است

يَسۡمَعُونَ بِهَاۗ قُلِ ٱدۡعُواْ شُرَكَآءَكُمۡ ثُمَّ كِيدُونِ فَلَا تُنظِرُونِ ۱۹۵

که می شنوند با آن بگو بخوانید شریکان تان را سپس نیرنگ زنید به من و مهلت ندهید مرا ۱۹۵

ربع حزب ۱۸

إِنَّ وَلِـِّۧيَ ٱللَّهُ ٱلَّذِي نَزَّلَ ٱلْكِتَٰبَ وَهُوَ يَتَوَلَّى ٱلصَّٰلِحِينَ ﴿١٩٦﴾
همانا کارساز من الله است آن که فروفرستاد این کتاب را و او کارسازی می کند شایستگان را ۱۹۶

وَٱلَّذِينَ تَدْعُونَ مِن دُونِهِۦ لَا يَسْتَطِيعُونَ نَصْرَكُمْ وَلَآ
و کسانی که می خوانید[شان] به جز او توان ندارند یاری رساندنتان را و نه

أَنفُسَهُمْ يَنصُرُونَ ﴿١٩٧﴾ وَإِن تَدْعُوهُمْ إِلَى ٱلْهُدَىٰ لَا يَسْمَعُوا۟ۖ
خودشان را یاری می کنند ۱۹۷ و اگر بخوانید آنان را به سوی هدایت نمی شنوند

وَتَرَىٰهُمْ يَنظُرُونَ إِلَيْكَ وَهُمْ لَا يُبْصِرُونَ ﴿١٩٨﴾ خُذِ ٱلْعَفْوَ وَأْمُرْ
و می بینی آنها را که می نگرند به سوی تو درحالی که آنان نمی بینند ۱۹۸ در پیش گیر گذشت را و فرمان ده

بِٱلْعُرْفِ وَأَعْرِضْ عَنِ ٱلْجَٰهِلِينَ ﴿١٩٩﴾ وَإِمَّا يَنزَغَنَّكَ مِنَ
به [کار] پسندیده و روی بگردان از نادانان ۱۹۹ و اگر برانگیزاند تو را از [جانب]

ٱلشَّيْطَٰنِ نَزْغٌ فَٱسْتَعِذْ بِٱللَّهِۚ إِنَّهُۥ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٠٠﴾ إِنَّ
شیطان وسوسه ای پس پناه جوی به الله همانا او بسی شنوای داناست ۲۰۰ همانا

ٱلَّذِينَ ٱتَّقَوْا۟ إِذَا مَسَّهُمْ طَٰٓئِفٌ مِّنَ ٱلشَّيْطَٰنِ تَذَكَّرُوا۟
کسانی که پرهیزکاری کردند چون برسد به آنان وسوسه ای از شیطان یاد می کنند [الله را]

فَإِذَا هُم مُّبْصِرُونَ ﴿٢٠١﴾ وَإِخْوَٰنُهُمْ يَمُدُّونَهُمْ فِي ٱلْغَيِّ ثُمَّ
پس ناگهان آنان بینایان اند ۲۰۱ و برادران شان می کشانند آنها را در گمراهی سپس

لَا يُقْصِرُونَ ﴿٢٠٢﴾ وَإِذَا لَمْ تَأْتِهِم بِـَٔايَةٍ قَالُوا۟ لَوْلَا ٱجْتَبَيْتَهَاۚ
هیچ کوتاهی نمی کنند ۲۰۲ و چون نیاوری برای شان آیه ای را می گویند چرا خود برنگزیدی آن را؟

قُلْ إِنَّمَآ أَتَّبِعُ مَا يُوحَىٰٓ إِلَيَّ مِن رَّبِّيۚ هَٰذَا بَصَآئِرُ مِن رَّبِّكُمْ
بگو جز این نیست که پیروی می کنم آنچه را که وحی می شود به من از [سوی] پروردگارم این [قرآن] بینش هایی از [جانب] پروردگار شما

وَهُدًى وَرَحْمَةٌ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٢٠٣﴾ وَإِذَا قُرِئَ ٱلْقُرْءَانُ
و هدایت و بخشایشی است برای گروهی که ایمان آوردند ۲۰۳ و چون خوانده شود قرآن

فَٱسْتَمِعُوا۟ لَهُۥ وَأَنصِتُوا۟ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿٢٠٤﴾ وَٱذْكُر رَّبَّكَ
پس گوش فرا دهید به آن و خاموش بمانید باشد که شما مورد رحمت قرار گیرید ۲۰۴ و یاد کن پروردگارت را

فِي نَفْسِكَ تَضَرُّعًا وَخِيفَةً وَدُونَ ٱلْجَهْرِ مِنَ ٱلْقَوْلِ بِٱلْغُدُوِّ
در دلت به زاری و بیم و بدون آوای بلند از گفتار در بامداد

وَٱلْـَٔاصَالِ وَلَا تَكُن مِّنَ ٱلْغَٰفِلِينَ ﴿٢٠٥﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ عِندَ رَبِّكَ
و شبانگاه و مباش از غافلان ۲۰۵ همانا کسانی که نزد پروردگارت هستند

لَا يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِهِۦ وَيُسَبِّحُونَهُۥ وَلَهُۥ يَسْجُدُونَ ۩ ﴿٢٠٦﴾
تکبر نمی ورزند از پرستش او و به پاکی یاد می کنند او را و تنها برای او سجده می کنند ۲۰۶

سجده مستحب

ترتیبها ۸ | آیاتها ۷۵

سُورَةُ الأَنفَالِ

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

به نام الله مهر گستر مهربان

نصف حزب ۱۸

يَسْـَٔلُونَكَ عَنِ ٱلْأَنفَالِ قُلِ ٱلْأَنفَالُ لِلَّهِ وَٱلرَّسُولِ فَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ

می پرسند از تو درباره غنایم بگو غنایم از آن الله و رسول است پس پروا کنید از الله

وَأَصْلِحُوا۟ ذَاتَ بَيْنِكُمْ وَأَطِيعُوا۟ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥٓ إِن كُنتُم

و اصلاح کنید آنچه میان خودتان است و فرمانبرداری کنید الله و رسولش اگر هستید

مُّؤْمِنِينَ ﴿١﴾ إِنَّمَا ٱلْمُؤْمِنُونَ ٱلَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ ٱللَّهُ وَجِلَتْ

مؤمنان (۱) جز این نیست که مؤمنان [کامل] آنان اند که چون یاد کرده شود الله بترسد

قُلُوبُهُمْ وَإِذَا تُلِيَتْ عَلَيْهِمْ ءَايَٰتُهُۥ زَادَتْهُمْ إِيمَٰنًا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ

دل‌های ایشان و چون خوانده شود بر ایشان آیات او بیفزاید بر ایمانشان و بر پروردگار خویش

يَتَوَكَّلُونَ ﴿٢﴾ ٱلَّذِينَ يُقِيمُونَ ٱلصَّلَوٰةَ وَمِمَّا رَزَقْنَٰهُمْ

توکل می کنند (۲) آنان که برپا می دارند نماز را و از آنچه روزی داده ایم ایشان را

يُنفِقُونَ ﴿٣﴾ أُو۟لَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْمُؤْمِنُونَ حَقًّا لَّهُمْ دَرَجَٰتٌ عِندَ

انفاق می کنند (۳) آنان همان مؤمنان [واقعی] اند به راستی برای ایشان است درجاتی نزد

رَبِّهِمْ وَمَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ ﴿٤﴾ كَمَآ أَخْرَجَكَ رَبُّكَ

پروردگارشان و آمرزش و روزی ارجمندی (۴) چنان که بیرون آورد تو را پروردگارت

مِنۢ بَيْتِكَ بِٱلْحَقِّ وَإِنَّ فَرِيقًا مِّنَ ٱلْمُؤْمِنِينَ لَكَٰرِهُونَ ﴿٥﴾

از خانه ات به تدبیر درست و همانا گروهی از مؤمنان ناخوشنود بودند (۵)

يُجَٰدِلُونَكَ فِى ٱلْحَقِّ بَعْدَ مَا تَبَيَّنَ كَأَنَّمَا يُسَاقُونَ إِلَى ٱلْمَوْتِ

ستیزه می کنند با تو در سخن حق پس از آنکه روشن شد گویی که رانده می شوند به سوی مرگ

وَهُمْ يَنظُرُونَ ﴿٦﴾ وَإِذْ يَعِدُكُمُ ٱللَّهُ إِحْدَى ٱلطَّآئِفَتَيْنِ أَنَّهَا

در حالی که ایشان می نگرند (۶) و[یاد کنید] وقتی را که وعده می داد به شما الله یکی از دو گروه را که آن

لَكُمْ وَتَوَدُّونَ أَنَّ غَيْرَ ذَاتِ ٱلشَّوْكَةِ تَكُونُ لَكُمْ

برای شما خواهد بود و دوست می داشتید که [آن کاروان] بدون نیرو و سلاح باشد از آنِ شما

وَيُرِيدُ ٱللَّهُ أَن يُحِقَّ ٱلْحَقَّ بِكَلِمَٰتِهِۦ وَيَقْطَعَ دَابِرَ ٱلْكَٰفِرِينَ

و می خواست الله تا ثابت بدارد [دین] حق را به سخنان خویش و ببُرد [=برافکند] ریشه کافران را

﴿٧﴾ لِيُحِقَّ ٱلْحَقَّ وَيُبْطِلَ ٱلْبَٰطِلَ وَلَوْ كَرِهَ ٱلْمُجْرِمُونَ ﴿٨﴾

(۷) تا ثابت بدارد [دین] حق را و نابود کند [دین] باطل را و اگرچه ناخوشنود شوند بزهکاران (۸)

إِذۡ تَسۡتَغِيثُونَ رَبَّكُمۡ فَٱسۡتَجَابَ لَكُمۡ أَنِّي مُمِدُّكُم بِأَلۡفٖ
[یاد کنید]آنگاه که فریادخواهی می کردید پروردگارتان را پس پذیرفت [دعای] شما را که من یاری کنندهٔ شمایم به هزاری

مِّنَ ٱلۡمَلَٰٓئِكَةِ مُرۡدِفِينَ ﴿٩﴾ وَمَا جَعَلَهُ ٱللَّهُ إِلَّا بُشۡرَىٰ
از فرشتگان که از پی یکدیگر درآیند ۹ و قرار نداد آن[مدد] را الله مگر مژده ای [برای شما]

وَلِتَطۡمَئِنَّ بِهِۦ قُلُوبُكُمۡۚ وَمَا ٱلنَّصۡرُ إِلَّا مِنۡ عِندِ ٱللَّهِۚ إِنَّ ٱللَّهَ
و تا آرام گیرد به آن دل هایتان و نیست پیروزی مگر از نزد الله هر آینه الله

عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿١٠﴾ إِذۡ يُغَشِّيكُمُ ٱلنُّعَاسَ أَمَنَةٗ مِّنۡهُ وَيُنَزِّلُ
پیروزمند سنجیده کار است ۱۰ [یاد کنید]آنگاه که فراپوشاند بر شما خوابی سبک را به جهت ایمنی از نزد خود و فرود می آورد

عَلَيۡكُم مِّنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءٗ لِّيُطَهِّرَكُم بِهِۦ وَيُذۡهِبَ عَنكُمۡ رِجۡزَ
بر شما از آسمان آب را تا پاک کند شما را با آن و ببرد از شما پلیدی

ٱلشَّيۡطَٰنِ وَلِيَرۡبِطَ عَلَىٰ قُلُوبِكُمۡ وَيُثَبِّتَ بِهِ ٱلۡأَقۡدَامَ ﴿١١﴾
شیطان را و تا استواری دهد بر دل‌های شما و استوار کند به آن گام‌های [شما] را ۱۱

إِذۡ يُوحِي رَبُّكَ إِلَى ٱلۡمَلَٰٓئِكَةِ أَنِّي مَعَكُمۡ فَثَبِّتُواْ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْۚ
[یاد کنید]آنگاه که وحی می‌فرستاد پروردگار تو به سوی فرشتگان که همانا من با شمایم پس استوار بدارید کسانی را که ایمان آورده اند

سَأُلۡقِي فِي قُلُوبِ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ ٱلرُّعۡبَ فَٱضۡرِبُواْ فَوۡقَ
زود که افکنیم در دل‌های آنان که کفر ورزیدند ترس را پس بزنید فراز

ٱلۡأَعۡنَاقِ وَٱضۡرِبُواْ مِنۡهُمۡ كُلَّ بَنَانٖ ﴿١٢﴾ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمۡ
گردن‌ها و بزنید از آنها هر سرانگشتی را ۱۲ آن به سبب این است که

شَآقُّواْ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥۚ وَمَن يُشَاقِقِ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ فَإِنَّ ٱللَّهَ
مخالفت کردند با الله و پیامبرش و هر که مخالفت کند با الله و پیامبرش پس هر آینه الله

شَدِيدُ ٱلۡعِقَابِ ﴿١٣﴾ ذَٰلِكُمۡ فَذُوقُوهُ وَأَنَّ لِلۡكَٰفِرِينَ
سخت کیفر است ۱۳ این را پس بچشید و [بدانید که] هر آینه برای کافران است

عَذَابَ ٱلنَّارِ ﴿١٤﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِذَا لَقِيتُمُ ٱلَّذِينَ
عذاب آتش ۱۴ ای کسانی که ایمان آورده اید چون رویاروی شوید با آنان که

كَفَرُواْ زَحۡفٗا فَلَا تُوَلُّوهُمُ ٱلۡأَدۡبَارَ ﴿١٥﴾ وَمَن يُوَلِّهِمۡ يَوۡمَئِذٖ
کفر ورزیدند درحالی که انبوه اند [در میدان جنگ] پس مگردانید به سوی ایشان پشت ها را ۱۵ و هر که بگرداند به آنان آن روز

دُبُرَهُۥٓ إِلَّا مُتَحَرِّفٗا لِّقِتَالٍ أَوۡ مُتَحَيِّزًا إِلَىٰ فِئَةٖ فَقَدۡ بَآءَ
پشت خود را مگر آنکه کناره جوینده باشد برای کارزاری [بهتر] یا موضع گیرنده به سوی گروهی دیگر [باشد] پس بی گمان باخود آورده

بِغَضَبٖ مِّنَ ٱللَّهِ وَمَأۡوَىٰهُ جَهَنَّمُۖ وَبِئۡسَ ٱلۡمَصِيرُ ﴿١٦﴾
خشمی را از الله و جای او جهنم است و بد جای بازگشتنی است ۱۶

فَلَمْ تَقْتُلُوهُمْ وَلَٰكِنَّ اللَّهَ قَتَلَهُمْ ۚ وَمَا رَمَيْتَ إِذْ رَمَيْتَ
پس نکشتید آنان را بلکه الله کُشت آنان را و تیر نینداختی وقتی که تیر انداختی

وَلَٰكِنَّ اللَّهَ رَمَىٰ ۚ وَلِيُبْلِيَ الْمُؤْمِنِينَ مِنْهُ بَلَاءً حَسَنًا ۚ
بلکه [در واقع] الله تیر انداخت و تا اینکه بیازماید مؤمنان را از نزد خود آزمونی نیکو

إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿۱۷﴾ ذَٰلِكُمْ وَأَنَّ اللَّهَ مُوهِنُ كَيْدِ
هر آینه الله شنوایی داناست (۱۷) این است [کاری که شد] و هر آینه الله سست کننده است نیرنگ

الْكَافِرِينَ ﴿۱۸﴾ إِنْ تَسْتَفْتِحُوا فَقَدْ جَاءَكُمُ الْفَتْحُ ۖ
کافران را (۱۸) اگر طلب پیروزی می کردید پس به سراغتان آمد پیروزی

وَإِنْ تَنْتَهُوا فَهُوَ خَيْرٌ لَكُمْ ۖ وَإِنْ تَعُودُوا نَعُدْ وَلَنْ تُغْنِيَ عَنْكُمْ
و اگر باز ایستید پس آن بهتر است برای شما و اگر بازگردید [ما نیز] بازمی گردیم و هرگز کفایت نکند از شما

فِئَتُكُمْ شَيْئًا وَلَوْ كَثُرَتْ وَأَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿۱۹﴾ يَا أَيُّهَا
گروه شما هیچ چیز را هرچند بسیار باشند و [بدانید] که الله با مؤمنان است (۱۹) ای

الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَا تَوَلَّوْا عَنْهُ وَأَنْتُمْ
کسانی که ایمان آورده اید فرمان برید الله را و فرستادهٔ اش را و روی مگردانید از او حال آنکه شما

تَسْمَعُونَ ﴿۲۰﴾ وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ قَالُوا سَمِعْنَا وَهُمْ
می شنوید (۲۰) و مباشید همانند کسانی که گفتند شنیدیم با آنکه آنان

لَا يَسْمَعُونَ ﴿۲۱﴾ ۞ إِنَّ شَرَّ الدَّوَابِّ عِنْدَ اللَّهِ الصُّمُّ الْبُكْمُ
نمی شنیدند (۲۱) هر آینه بدترین جنبندگان نزد الله کرانند گنگانند سه چهارم حزب ۱۸

الَّذِينَ لَا يَعْقِلُونَ ﴿۲۲﴾ وَلَوْ عَلِمَ اللَّهُ فِيهِمْ خَيْرًا لَأَسْمَعَهُمْ ۖ
آنانند که خرد نمی ورزند (۲۲) و اگر دانستی الله در آنان خیری را البته آنان را شنوا می کرد

وَلَوْ أَسْمَعَهُمْ لَتَوَلَّوْا وَهُمْ مُعْرِضُونَ ﴿۲۳﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ
و اگر هم شنوایشان کرده بود باز پشت می کردند درحالی که ایشان روی گردانان می بودند (۲۳) ای کسانی که

آمَنُوا اسْتَجِيبُوا لِلَّهِ وَلِلرَّسُولِ إِذَا دَعَاكُمْ لِمَا يُحْيِيكُمْ ۖ
ایمان آوردهاید پاسخ دهید [ندای] الله و رسول را هرگاه بخواند شما را برای آنچه که زنده می سازد شما را

وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَحُولُ بَيْنَ الْمَرْءِ وَقَلْبِهِ وَأَنَّهُ إِلَيْهِ
و بدانید که هر آینه الله حایل می شود میان آدمی و دل او و [بدانید] که به سوی او

تُحْشَرُونَ ﴿۲۴﴾ وَاتَّقُوا فِتْنَةً لَا تُصِيبَنَّ الَّذِينَ ظَلَمُوا
گردآورده می شوید (۲۴) و بپرهیزید از فتنه ای که نرسد به آنان که ستم کردند

مِنْكُمْ خَاصَّةً ۖ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿۲۵﴾
از شما تنها و بدانید که هر آینه الله سخت کیفر است (۲۵)

وَاذْكُرُوٓاْ إِذْ أَنتُمْ قَلِيلٌ مُّسْتَضْعَفُونَ فِى ٱلْأَرْضِ تَخَافُونَ
و یاد کنید آنگاه را که شما اندک بودید ناتوان شمرده می شدید در زمین می ترسیدید

أَن يَتَخَطَّفَكُمُ ٱلنَّاسُ فَـَٔاوَىٰكُمْ وَأَيَّدَكُم بِنَصْرِهِۦ وَرَزَقَكُم
از آنکه بربایند شما را مردمان پس جای داد شما را و قوی کرد شما را به یاری دادن خود و روزی داد شما را

مِّنَ ٱلطَّيِّبَٰتِ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٢٦﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ
از چیزهای پاکیزه باشد که شما سپاس گزارید ۲۶ ای کسانی که ایمان آورده اید

لَا تَخُونُواْ ٱللَّهَ وَٱلرَّسُولَ وَتَخُونُوٓاْ أَمَٰنَٰتِكُمْ وَأَنتُمْ تَعْلَمُونَ
خیانت مکنید به الله و رسول و خیانت مکنید به امانت های یکدیگر درحالی که شما می دانید

﴿٢٧﴾ وَٱعْلَمُوٓاْ أَنَّمَآ أَمْوَٰلُكُمْ وَأَوْلَٰدُكُمْ فِتْنَةٌ وَأَنَّ ٱللَّهَ
۲۷ و بدانید که هر آینه مال های یتان و فرزندانتان [مایهٔ]آزمونند و اینکه الله است

عِندَهُۥٓ أَجْرٌ عَظِيمٌ ﴿٢٨﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِن تَتَّقُواْ
که نزد او مزدی بزرگ است ۲۸ ای کسانی که ایمان آورده‌اید اگر پروا کنید از

ٱللَّهَ يَجْعَل لَّكُمْ فُرْقَانًا وَيُكَفِّرْ عَنكُمْ سَيِّـَٔاتِكُمْ وَيَغْفِرْ
الله قرار می دهد برای شما فرقان را [نیروی شناخت حق از باطل] و میزداید از شما گناهان شما را و می آمرزد

لَكُمْ وَٱللَّهُ ذُو ٱلْفَضْلِ ٱلْعَظِيمِ ﴿٢٩﴾ وَإِذْ يَمْكُرُ بِكَ ٱلَّذِينَ
شما را و الله دارای بخشش بزرگ است ۲۹ و [یاد کن] آنگاه که نیرنگ زدند به تو آنان که

كَفَرُواْ لِيُثْبِتُوكَ أَوْ يَقْتُلُوكَ أَوْ يُخْرِجُوكَ وَيَمْكُرُونَ وَيَمْكُرُ
کفر ورزیدند تا حبس کنند تو را یا بکشند تو را یا بیرون کنند تو را [از مکه] و ایشان نیرنگ می زدند و چاره می نمود

ٱللَّهُ وَٱللَّهُ خَيْرُ ٱلْمَٰكِرِينَ ﴿٣٠﴾ وَإِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ ءَايَٰتُنَا
الله [نیرنگشان را] و الله بهترین چاره سازان است ۳۰ و چون خوانده شود بر آنان آیات ما

قَالُواْ قَدْ سَمِعْنَا لَوْ نَشَآءُ لَقُلْنَا مِثْلَ هَٰذَآ إِنْ هَٰذَآ إِلَّآ
گویند به درستی که شنیدیم اگر بخواهیم ما هم بگوییم مانند این [قرآن را] نیست این مگر

أَسَٰطِيرُ ٱلْأَوَّلِينَ ﴿٣١﴾ وَإِذْ قَالُواْ ٱللَّهُمَّ إِن كَانَ هَٰذَا
افسانه های پیشینیان ۳۱ و آنگاه که گفتند بار الها اگر هست این

هُوَ ٱلْحَقَّ مِنْ عِندِكَ فَأَمْطِرْ عَلَيْنَا حِجَارَةً مِّنَ ٱلسَّمَآءِ
[قرآن] حق از نزد تو پس بباران بر ما سنگهایی را از آسمان

أَوِ ٱئْتِنَا بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٣٢﴾ وَمَا كَانَ ٱللَّهُ لِيُعَذِّبَهُمْ
یا بیاور [بر سر ما] عذابی دردناک را ۳۲ و بر آن نیست الله که عذاب کند آنان را

وَأَنتَ فِيهِمْ وَمَا كَانَ ٱللَّهُ مُعَذِّبَهُمْ وَهُمْ يَسْتَغْفِرُونَ ﴿٣٣﴾
درحالی که تا تو میانشان هستی و بر آن نیست الله عذاب کنندهٔ ایشان باشد درحالی که ایشان آمرزش خواهند ۳۳

وَمَا لَهُمْ أَلَّا يُعَذِّبَهُمُ اللَّهُ وَهُمْ يَصُدُّونَ عَنِ الْمَسْجِدِ
و چه شده است آنها را که عذاب نکند ایشان را الله حال آنکه آنان باز می دارند[مردمان را] از مسجد

الْحَرَامِ وَمَا كَانُوا أَوْلِيَاءَهُ ۚ إِنْ أَوْلِيَاؤُهُ إِلَّا الْمُتَّقُونَ
الحرام درحالی که نیستند آنها متولیان امر آن نیست سزاوار تولیت آن[مسجدالحرام] مگر پرهیزکاران

وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ٣٤ وَمَا كَانَ صَلَاتُهُمْ
و لیکن بیشترشان نمی دانند ۳۴ و نبود نمازشان

عِنْدَ الْبَيْتِ إِلَّا مُكَاءً وَتَصْدِيَةً ۚ فَذُوقُوا الْعَذَابَ
نزد خانهٔ کعبه مگر سوت کشیدن و کف زدن پس بچشید [ای کافران] عذاب را

بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ٣٥ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا يُنْفِقُونَ
به سبب کفری که می ورزیدید ۳۵ هر آینه آنان که کفر ورزیدند هزینه می کنند

أَمْوَالَهُمْ لِيَصُدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ ۚ فَسَيُنْفِقُونَهَا ثُمَّ تَكُونُ
اموال خود را تا بازدارند مردمان را از راه الله پس به زودی هزینه کنندآن[اموال] را سپس باشد آن هزینه کردن

عَلَيْهِمْ حَسْرَةً ثُمَّ يُغْلَبُونَ ۗ وَالَّذِينَ كَفَرُوا إِلَىٰ جَهَنَّمَ
بر آنان مایهٔ افسوس سپس مغلوب می شوند و آنانکه کفر ورزند به سوی دوزخ

يُحْشَرُونَ ٣٦ لِيَمِيزَ اللَّهُ الْخَبِيثَ مِنَ الطَّيِّبِ وَيَجْعَلَ
گردآورده می شوند ۳۶ تا جدا سازد الله ناپاک را از پاک و بنهد

الْخَبِيثَ بَعْضَهُ عَلَىٰ بَعْضٍ فَيَرْكُمَهُ جَمِيعًا فَيَجْعَلَهُ
ناپاک را برخی اش را بر برخی[دیگر] پس انباشته سازد همه را یک جا پس بنهدش

فِي جَهَنَّمَ ۚ أُولَٰئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ٣٧ قُلْ لِلَّذِينَ
در دوزخ آنان همان زیان کاران اند ۳۷ بگو به آنان که

كَفَرُوا إِنْ يَنْتَهُوا يُغْفَرْ لَهُمْ مَا قَدْ سَلَفَ وَإِنْ يَعُودُوا
کافر شدند اگر باز ایستند آمرزیده می شود برای شان آنچه گذشته است و اگر برگردند

فَقَدْ مَضَتْ سُنَّتُ الْأَوَّلِينَ ٣٨ وَقَاتِلُوهُمْ حَتَّىٰ
پس هر آینه گذشته است روش پیشینیان [یعنی برآنان همان گذرد که بر پیشینیان گذشته است] ۳۸ و کارزار کنید با ایشان تا آنکه

لَا تَكُونَ فِتْنَةٌ وَيَكُونَ الدِّينُ كُلُّهُ لِلَّهِ ۚ فَإِنِ
نباشد هیچ آشوبی [یعنی غلبهٔ کفر] و باشد دین همه اش برای الله پس اگر

انْتَهَوْا فَإِنَّ اللَّهَ بِمَا يَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ٣٩ وَإِنْ تَوَلَّوْا
بازایستند پس هر آینه الله به آنچه می کنند بیناست ۳۹ اگر روی برگردانند

فَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَوْلَاكُمْ ۚ نِعْمَ الْمَوْلَىٰ وَنِعْمَ النَّصِيرُ ٤٠
پس بدانید که هر آینه الله سرپرست شماست نیکو سرپرست و نیکو یاوری است ۴۰